

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 35/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Opetom, LL.M., Hroznová 2318, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 20/2016, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 442/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 105/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 20/2016, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 442/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 105/2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 23 C 20/2016 domáhal, aby okresný súd uložil [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), povinnosť vypratať pozemok parcely registra „C“ číslo [REDAKOVANÉ] nachádzajúci sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], a to odstránením drevenej budovy bez súpisného čísla a pevných základov, ktoré sa čiastočne nachádzajú aj na pozemku parcely registra „C“ číslo [REDAKOVANÉ], ktorý je vo vlastníctve žalovaného. Okresný súd rozsudkom č. k. 23 C 20/2016-96 z 3. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol a svoje rozhodnutie v relevantnej časti odôvodnil s poukazom na to, že žalovaný sa stal „dobromyselným držiteľom aj časti pozemku navrhovateľa, do ktorého sklad svojou menšou časťou zasahoval“, a keďže v konaní boli preukázané aj všetky ostatné zákonné podmienky vydržania, dospel k záveru, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo aj k časti parcely číslo [REDAKOVANÉ] z titulu jej vydržania.

3. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 442/2016-123 z 30. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a súvisiacim výrokom o trovách konania žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľovi v rozsahu 100 %.

4. Označený rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) odôvodnil tým, že okresný súd a krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, keďže v rámci konania pred okresným súdom navrhol vykonať dôkazný prostriedok – výsluch bývalej manželky žalovaného, a to na účely spochybnenia dobromyseľnosti žalovaného, a označené súdy tomuto jeho návrhu nevyhoveli, čím podľa jeho názoru nedostatočne zistili skutkový stav veci. Sťažovateľ tiež namietal, že rozsudok krajského súdu považuje za predčasný a zasahujúci do jeho vlastníckeho práva bez toho, aby takéto rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, presvedčivé a vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 105/2018 z 29. januára 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) o dovolaní sťažovateľa rozhodol tak, že ho postupom podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

5. Proti postupu okresného súdu, postupu krajského súdu a postupu najvyššieho súdu v označených konaniach podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnú sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred týmito súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu odôvodňuje predovšetkým tým, že všeobecné súdy „akceptovali argumentáciu žalovaného o dobromyseľnom užívaní časti nehnuteľnosti sťažovateľa, na ktorom je postavená sporná stavba bez toho aby sťažovateľ [správne má byť žalovaný, pozn.] predložil relevantné dôkazy preukazujúce dobromyseľné užívanie“, pričom „konajúce súdy si osvojili argumentáciu, resp. skutkové tvrdenia žalovaného napriek tomu, že ich tento riadne nepreukázal, a napriek tomu, že ich sťažovateľ spochybňoval a tiež žiadal o ich

preukázanie.“. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľ namietané rozhodnutia všeobecných súdov za „neurčité a nepreskúmateľné.“.

6. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v priebehu označených konaní pred všeobecnými súdmi „za účelom preukázania... tvrdených skutočností, resp. spochybnenia dobromyseľnosti žalovaného, a tým i vydržania, žiadal vypočuť bývalú manželku žalovaného, z dôvodu, že žalovaný uviedol na pojednávaní, že nehnuteľnosti žalovaného boli ním a jeho bývalou manželkou užívané spoločne, a teda svedok by sa vedel relevantne k veci vyjadriť“. Napriek tomu okresný súd „návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol...“ a s dôvodnosťou nevykonania tohto dôkazu sa „stotožnili i Krajský súd v Trenčíne, i Najvyšší súd SR“. Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej tvrdí, že nevykonanie označeného dôkazu nebolo „riadnym spôsobom a presvedčivo zdôvodnené“.

7. V závere svojej argumentácie sťažovateľ uvádza, že „rozsudky konajúcich súdov sú nepreskúmateľné nakoľko v nich absentujú relevantné zdôvodnenia záverov, najmä pokiaľ ide o dobromyseľné užívanie nehnuteľností žalovaným, preukázanie tejto dobromyseľnosti ako i nepretržitej doby dobromyseľnej držby žalovaným“.

8. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ osobitne uvádza toto:

„Najvyšší súd SR v Uznesení, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, v ktorom sťažovateľ namietal procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP - túto námietku neakceptoval, s odôvodnením, že súdy nie sú viazané návrhmi na vykonanie dokazovania, pričom uviedol, že i prípadné nevykonanie dôkazu by mohlo byť spojené s nesprávnym skutkovým záverom a k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia čo však nie je dovolacím dôvodom. Taktiež súd v Uznesení uvádza, že i prípadná vecná nesprávnosť v dôsledku nesprávne vyhodnotených dôkazov nie je dovolacím dôvodom. Súd súčasne neakceptoval ani námietku nedostatočného vysvetlenia niektorých dôvodov rozhodnutia tak, že i toto nie je dovolacím dôvodom. S týmto sa sťažovateľ nestotožňuje, takéto konanie a odôvodnenie Najvyššieho súdu SR je podľa názoru sťažovateľa porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rovnako tak súd na str. 11 uznesenia

uvádza, že nepreskúmateľnosť zakladá inú vadu konania pričom len výnimočne môže ísť o skutočnosť ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Podľa názoru súdu v prípade sťažovateľa však o takýto prípad nejde. Sťažovateľ s týmto nesúhlasí a uvádza, že rozsudky konajúcich súdov sú nepreskúmateľné nakoľko v nich absentujú relevantné zdôvodnenia záverov, najmä pokiaľ ide o dobromyseľné užívanie nehnuteľnosti žalovaným, preukázanie tejto dobromyseľnosti ako i nepretržitej doby dobromyseľnej držby žalovaným. Sťažovateľ opäť uvádza, že konajúce súdy akceptovali tvrdenia žalovaného hoci ich sťažovateľ namietal, hoci žalovaný svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal, nedoložil relevantné dôkazy. Toto konanie súdov podľa názoru sťažovateľa malo za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru sťažovateľa.“

9. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 20/2016, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 442/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 105/2018. Konečné rozhodnutia týchto súdov vydané v označených konaniach zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, sťažovateľovi prizná primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. b) rozvrhu práce bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu), Ladislav Duditř a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 124 štvrtej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

18. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. Podľa čl. 20 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

22. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

23. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú podstatné a právne významné pre rozhodnutie vo veci, a teda pre také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu

25. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

26. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu okresného súdu riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu

27. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom, a tým aj nepreskúmateľnom odôvodnení rozsudku krajského súdu. Toto tvrdenie sťažovateľ konkretizuje tým, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom a neúplnom zistení skutkového stavu veci, keďže nevykonal ním navrhnutý dôkazný prostriedok a bez dostatočných dôkazov sa priklonil ku skutkovej verzii žalovaného. Sťažovateľ v tomto smere namieta najmä hodnotenie dôkazov a domáha sa ich prehodnotenia, v rámci čoho predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci.

28. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

29. Krajský súd v napadnutom rozsudku predovšetkým s poukazom na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku okresného súdu uviedol toto:

«V danom prípade bol aj podľa odvolacieho súdu žalovaný oprávneným držiteľom, nakoľko s časťou pozemku žalobcu nakladal ako s vlastnou a to tým, že mal na ňom umiestnenú časť skladu, ktorý užíva a obhospodaruje. Oprávnenosť jeho držby pritom aj podľa odvolacieho súdu preukázala kúpna zmluva, pričom v znaleckom posudku, ktorý určil kúpnu cenu bolo stanovená aj cena dreveného skladu, ktorý sa mal nachádzať na pozemku, ktorý žalovaný kúpil, teda u žalovaného neexistoval dôvod sa domnievať, že by daná drevená stavba mala nepatrne zasahovať aj do pozemku žalobcu. Je to práve táto kúpna zmluva, ktorá spolu so znaleckým posudkom preukazuje domnelý právny titul aj k pozemku žalobcu zastavaného búdou. Na základe tejto kúpnej zmluvy sa žalovaný stal vlastníkom parcely [REDAKOVANÉ] a zároveň skrz to, že na tomto pozemku mal stáť i drevený sklad, stal sa dobromyseľným držiteľom aj časti pozemku žalobcu, do ktorého sklad svojou menšou časťou zasahoval. Daný omyl je aj podľa odvolacieho súdu ospravedliteľný okrem toho, že v zmysle znaleckého posudku, ktorým bola určená kúpna cena, mal stáť na pozemku, ktorý

kupoval žalovaný aj drevený sklad, takisto aj tým, že presah do susediaceho pozemku nie je väčší ako 1,5 metra z celkovej dĺžky žalovaného pozemku dosahujúcu minimálne 25 metrov na severnom okraji resp. 30 metrov na južnom okraji, teda ani 6% resp. 5%, čo je prakticky nerozoznateľný rozdiel. Vzhľadom na takýto minimálny rozdiel nedošlo teda u žalovaného k porušeniu obvyklej opatrnosti. Vydržacia doba predstavuje nepretržitý časový úsek, po ktorý musí byť vec v oprávnenej držbe, aby došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nej vydržaním. Pri nehnuteľnostiach, ktorú v tejto veci predstavuje pozemok pod stavbou je vydržacia doba 10 rokov. V danom prípade táto 10 ročná lehota aj podľa odvolacieho súdu s istotou uplynula 25.09.1995, kedy sa žalovaný stal najneskôr vlastníkom pozemku pod dreveným sklodom titulom vydržania, nakoľko vlastnícke právo nadobudol registráciou kúpnej zmluvy vykonanou dňa 25.09.1985, pričom počas celej tejto doby sa žalovaný relevantným nedozvedel o skutočnostiach spôsobilých narušiť jeho dobromyseľnosť, teda že mu vec nepatrí. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie, nebol schopný uviesť žiadne konkrétne tvrdenie, ako sa mal žalovaný do desiatich rokov od kúpy dozvedieť o skutočnej hranici, ako mu to malo byť oznámené, kým to malo byť oznámené, resp. ako sa to malo dozvedieť a podobne. Žalobca v priebehu konania totiž netvrdil, z akého dôvodu a kedy sa táto informácia, podľa názoru žalobcu všeobecne známa, mala dostať do sféry žalovaného. Tvrdenie žalobcu sa týkalo iba všeobecnej známosti informácie o spornosti hranice, no neuviedol, prečo uvedená informácia mala byť považovaná za všeobecne známu a z akého dôvodu mala byť známa práve žalovanému, keďže jeho otec s ním vraj nechcel preto prísť do konfliktu a žalobca samotný mu to mal oznámiť až v roku 1999. Tvrdenia žalobcu sú aj podľa odvolacieho súdu v rovine hypotetizovania., nakoľko konkrétnosti absentujú. Žalobca nikdy netvrdil, že by žalovanému bola pred rokom 1996 výslovne oznámená spornosť hraníc medzi pozemkami, či už nim samotným (z jeho výpovede pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovanému uvedenú spornosť hranice oznámil ústne po smrti svojho otca v roku 1999) alebo jeho otcom (v tomto smere iba uviedol, že jeho otec sa so žalovaným nechcel dostať do konfliktu). Na tento účel iba uviedol, že to bolo všeobecne známe. Bližšie uviedol, že sa domnieva, že je tomu tak z dôvodu, že geometrické plány a katastrálny stav nepustia. Navyiac ako vyplýva z listinných dôkazov, žalobca podaním zo dňa 16.9.2009 oznamuje žalovanému cit.: „Oplotenie, resp. odplotenie, ak ako si ho naznačil, by som mal spraviť ešte tohto roku.

Hore uvedené skutočnosti Ti dávam na zváženie a očakávam, že Tvoje správanie a konanie bude čestné, bez toho aby sa susedské vzťahy narušili.“ Citované konštatovanie žalobcu pritom relativizuje tvrdenie žalobcu o všeobecnej známosti spornosti hranice, keďže na jednej strane uvádza, že postaví plot, ako ho naznačil žalovaný a sám apeluje na čestné konania. Vzhľadom nato, že došlo k splneniu všetkých podmienok vydržania pozemku pod dreveným skladoom žalovaným, nadobudol žalovaný vlastnícke právo k tomuto pozemku vydržaním, a preto do vlastníckeho práva žalobcu nezasahuje. Žalovaný umiestnením dreveného skladu užíva tento svoj pozemok, čím realizuje svoje vlastnícke oprávnenie. Žalobca tak nie je oprávnený domáhať sa vypratanie tejto časti pozemku, nakoľko toto oprávnenie prislúcha iba vlastníkovi. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.»

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnenú námietku nevykonania ním navrhnutého dôkazného prostriedku, krajský súd uviedol, že túto nepovažoval za opodstatnenú, keďže okresný súd „riadne zdôvodnil prečo navrhovaný dôkaz nevykonaný, pričom uviedol, že výsledky vykonaného dokazovania sledujúc tiež zásadu hospodárnosti viedli súd k záveru o zamietnutí návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom bývalej manželky žalovaného, nakoľko skutkový stav je dostatočne zistený a od výsluchu vzhľadom na pomer medzi žalovaným a svedkyňou, nemožno očakávať, že jej výpoveď by tento skutkový stav mohla rozhodným spôsobom ovplyvniť“.

31. Nad rámec už uvedeného ďalej uviedol, že „žalobca počas celého konania, nebol schopný uviesť žiadne konkrétne tvrdenie, ako sa mal žalovaný do desiatich rokov od kúpy dozvedieť o skutočnej hranici, ako mu to malo byť oznámené, kým to malo byť oznámené, resp. ako sa to mal dozvedieť a podobne“.

32. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozhodujúcim dôvodom, ktorý viedol k procesnému neúspechu sťažovateľa, bolo na jednej strane unesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného v otázke preukázania existencie zákonných dôvodov nadobudnutia vlastníckeho práva k časti spornej parcely vydržaním a na strane druhej neunesenie bremena tvrdenia o niektorých skutočnostiach rozhodujúcich z pohľadu

relevantnej právnej úpravy, ako aj neunesenie dôkazného bremena o sťažovateľom tvrdených skutočnostiach. Krajský súd v tejto súvislosti racionálnym spôsobom ustálil skutkový stav veci potrebný pre jeho právne posúdenie, otázku dobromyseľnosti žalovaného hodnotil objektívne, zrozumiteľne objasnil zákonné podmienky inštitútu vydržania vlastníckeho práva a správnosť aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka vyhodnotil v kontexte jeho historických zmien vo vzťahu ku konkrétnej právnej situácii žalovaného.

33. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný spôsob hodnotenia dôkazov zo strany všeobecných súdov, ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03) a tiež ani jeho právo a tomu zodpovedajúca povinnosť všeobecného súdu vykonať všetky ním navrhnuté dôkazné prostriedky.

34. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vyrovnal s podstatnými skutkovými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní, ako aj so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a aj právny základ rozhodnutia. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovými zisteniami uvedenými v napadnutom rozsudku krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti týchto záverov a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

35. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku aj s poukazom na rozsudok okresného súdu zrozumiteľne a dostatočným spôsobom objasnil svoje úvahy, prečo sa dôkazným návrhom sťažovateľa (výsluchom bývalej manželky žalovaného) odmietol zaoberať, a preto je vylúčená akákoľvek zmysluplná úvaha, že by v okolnostiach danej veci šlo o tzv. opomenutý dôkaz, ktorý by mohol zakladať prípadnú protiústavnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že už okresný súd mimoriadne starostlivo a podrobne vysvetlil, prečo nepovažoval predmetný dôkazný návrh sťažovateľa za potrebný, resp. nevyhnutný pre svoje rozhodovanie, napriek tomu sa

sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti ani len nepokúša správnosť týchto úvah okresného súdu a krajského súdu vyvrátiť či aspoň spochybníť.

36. Vzhľadom na už uvedené ústavno-procesné východiská prieskumu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov nebolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa prehodnocovanie skutkových záverov krajského súdu, ku ktorým dospel na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, pretože takéto postavenie ústavnému súdu v systéme organizácie súdnej moci neprináleží za predpokladu, ak nič nenasvedčuje tomu, že by všeobecné súdy zjavne vybočili z priestoru svojho uváženia a v príčinnej súvislosti s tým došlo k excesívnemu porušeniu označených práv alebo slobôd (čo je obsahový prienik do záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti). Predovšetkým (a bez ohľadu na už uvedené) je však potrebné primárne zdôrazniť, že bezdôvodné (náležite neodôvodnené) odmietnutie dôkazných návrhov strany v intenzite, ktorá by znamenala porušenie práva strany na spravodlivý proces, ako aj okolnosť, že písomné vyhotovenie rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie) neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môžu založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Na tomto dôvode podloženom námietkami v argumentačnom rámci neskoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľ aj založil svoje dovolanie proti rozsudku krajského súdu. Tým je vo vzťahu k prieskumu týchto námietok primárne daná právomoc dovolacieho súdu ako „iného súdu“ povolaného poskytnúť ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Znamená to, že sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok (ako účinný prostriedok na ochranu práva), ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v dovolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu

37. V úvode považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že z obsahu citovanej relevantnej časti ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju sťažnostnú argumentáciu vedie najmä vo vzťahu k prvoinštančnému a odvolaciemu konaniu, pretože buď namieta rozsudky všeobecných súdov, alebo polemizuje s dôvodmi skutkových záverov, ktoré tieto sudy učinili. Sťažovateľ najvyššiemu súdu bez bližšej konkretizácie svojej argumentácie vytýka iba to, že napriek ním uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd neakceptoval jeho námietky súvisiace s (i) ním navrhovanými dôkaznými prostriedkami, (ii) vecnou nesprávnosťou rozsudku krajského súdu v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a (iii) nedostatočným vysvetlením „*niektorých dôvodov rozhodnutia*“, s čím nesúhlasí, keďže zastáva názor, že „*rozsudky konajúcich súdov sú nepreskúmateľné*“ pre absenciu dôvodov v nich uvedených.

38. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k najvyššiemu súdu dostatočne konkrétnym spôsobom nezrejmlil vzťah medzi namietaným postupom tohto súdu a porušením ním označených práv, keďže nemá ani ambíciu racionálne polemizovať so zásadnými názormi najvyššieho súdu, ktoré ho viedli k odmietnutiu jeho dovolania. Sťažovateľovi sa tak touto povrchnou argumentáciou nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a ním označenými právami. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že korelátom práva účastníka konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci (ústavný súd nevynímajúc) je aj jeho procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy, pretože primeranosť postupu orgánu verejnej moci je možné posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému tvrdeniu účastníka konania.

39. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.
Záver

40. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu